

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. V. Quæ caussæ in hoc iudicio ventilentur, seu de quibus reddenda sit
ratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Ah, Domine Jesu, quomodo ii stabant in hoc Judicio, qui magnam vitæ partem per incuriam transtulerunt, vitorum cano infixi? Non poterunt ei, ut Jobus loquitur, respondere unum pro mille. Addit de seipso: *Qui etiam si habuero quippiam iustum, non respondebo, sed meum iudicem deprecabor.*

§. V.

Quocirca nemo mortalium rationes conficiendas procastinet, nemo differat penitentiae pharmacum. Cum ultimi dolores instant, serum est prudenter se disponere. Hic ego agrotos omnes, aut eos qui gravius agrotant, interrogo: Dicite, quæso, num inter dolores vacat, sedulo precari, veniam rogare, iudicem conciliare? Hæc corpus sanum & animum tranquillum requirunt.

In morbo multum est, jam parta non amittere; inter dolores satis est, cum doloribus patienter loqui. Et quomodo is demum, qui corpus tam tenerè amavit, ut negligeret animum, ad interiora se recipiet, & animi habebit curam, in tantis corporis doloribus? Augustini vocem agnoscite: *Illic rapitur intentio mentis, ubi vis est doloris.* Fac quod faciendum est, dum sanus, dum tuus.

Psal. 6. v. 6. cs. Quoniam non est in morte qui memor sit tui.
Divino jussu proclamari Moses ad populum præcepit: *Estote parati in diem tertium.* Linque adveniat tertius dies, & mane inclaruerat: & ecce ceperunt audiri tonitrua, ac micare fulgura, & nubes densissima opprime montem, clangorque buccinæ vehementius perstrebat. Totus autem mons Sinai fumabat, eò quod descendisset Dominus Deus super eum in igne.

Tres isti dies multis adumbratione vitæ nostræ principium, medium, ac finem denotant. Hæc tota vivendi periodus est. Nasci, dolere, mori. Quivis hominum de se dicere potest: *Hodie, & cras, & tertia die consumor.*

Estote igitur parati in diem tertium. Nam die hoc ultimo audientur tonitrua, conscientia ac damnum accusationes, peccata præterita velut fulgura & fulmina terrebunt; nubes & caligo totum montem, hominem totum involvent, oculi, sed & intellectus & ratio contenebrabuntur; aurum, ceterorumque sensuum usus deficiet. Audietur & tubæ clangor, cognatorum comploratio: sed & suos quoque tubicines jubebit canere Judex, qui moneant his ipsi vocibus: *Ad Judicium, agrote, ad Judicium: reddenda est ratio; ad Judicium.*

Eheu quis tunc non trepidet? cui non solvantur genua? Quis non angatur & æstuet? Totus mons Sinai fumabit, homo totus cubabit in angustis, & sudabit. Cupiet lecto surgere (quod præ certum mortis signum) sed vel non poterit, aut inter opitulanti manus, quod crebrum collabatur & expirabit. En montem igne fumantem, en hominem sudore gelido manantem, eò quod descendat Dominus in igne, iustissimus Judex in flammâ iustitiæ, ut quos invenerit coronâ dignos, ad coronam; quos dignos gladio, ad gladium ableget.

Audite igitur, quotquot etiamnum vivitis, audite mortis stipendiarii, Dei jussu proclamo: Estote parati in diem tertium. Descendet Dominus in igne, & fumabit mons Sinai. Reddenda est ratio totius vitæ. Hoc Judicium à Domino omni carni. Ergo, quod Siracides monet, *Ante Judicium parate vobis iustitiam. Estote parati in diem tertium.*

CAPUT V.

Quæ causæ in hoc Iudicio ventilentur; sen, de quibus reddenda sit ratio.

Judicia Dei & hominum sunt diversa. Longè alia Dei sunt Judicia quàm hominum, nec juxta intuitum hominis Deus judicat; quantum à terrâ cælum, tantum illa sunt ab his abjuncta. Hero-

dem, obsecro, & captivum illius Joannem Baptistam aspiciat. Humanis oculis Herodes dives, potens, rex magnus videbatur, qui delitiis afflueret vir beatus, Semideus. Joannes verò vir pauper & captivus, neglectus eremicola, regium mancipium, carceris inquilinus, fors ocule reus censeri poterat.

At Christus longè aliud de Herode, aliud de Joanne tulit Judicium: Herodem appellans vulpem: *Ite, inquit, & dicite Vulpi illi. Videte, & cavete à sermone Pharisæorum, & sermone Herodis.* Joannem verò tanquam Constantiam & Penitentiam speculum laudat, Prophetam & plus quàm Prophetam, imò & Angelum vocat. Quàm hoc divertum à priori Judicium! Non enim Dominus, illa teste, secundum visionem oculorum judicat, neque secundum auditum aurium arguit. Et de seipso hic judex: *Ece, inquit, omnes anime mee sunt, ut anima patris, ita & anima filii mee est: Anima quæ peccaverit ipsa morietur.*

Divinum hoc Judicium quod ab humano longissimè, B quod infinitè divergit, adeo expavit vir ille secundum cor Dei, ut dixerit: *A Iudicio tuo timui:* Nec minùs formidans Paulus: *Nihil mihi conscius sum, inquit, sed non in hoc iustificatus sum: qui autem judicat me, Dominus est.* Ego igitur sic curro, non quasi in incertum: sic pugno, non quasi aerem verberans: sed castigo corpus meum, & in servitutem redigo.

Si timent nihil sibi consci, & castigent se tam sancti, quânto magis timendum iis, quos accusat conscientia. Præsertim cum Judex ipse monendo dicat: *Cum accipero tempus, ego iustitias judicabo.* Et Salomon metum hunc accipiens. *Est via, inquit, quæ videtur homini recta, & novissimè ma- teria ejus ducunt ad mortem.* Quàm igitur copiosa erit materia, quæ ad hoc Judicium devolvitur, tametsi homo unicus sit judicandus. Et istud est quod ordine sequitur, Quænam causarum varietas in peculiari hoc iudicio ventilanda, seu De quibus reddenda sit ratio. Quod hoc capite discutendum.

§. I.

Oeconomus ille prodigus aliquanto tempore minus Villicus sui negligens, & incurius, denique apud dominum suum distamatus, serium illud audit: *Redde rationem villicationis tuæ, jam enim non poteris villicare.* Hic misero hæere aqua, hic animus fluctuare, hic obversari oculis paupertas, hic titubare lingua, membra tremere. *Ecquid faciam?* ait.

Hic ultimus decoctorum psalmus est: *Quid moliar? Timor quid agam? quid machinabor?* Ita villicus: *Quid faciam?* inquit, nunc demum sentio, cum herile premit imperium, me servum, non herum fuisse. Vereor lanè ne quod ære solvere non potero, pelle luam. Ergo in pe-lore senatum coge, & dic, quid faciam? Fodere non valeo, mendicare erubesco. Dum vivimus, fodere valemus, eleemosynis, jejuniis, aliis corporis afflictationibus; vigilando & orando mendicamus. Post mortem neutrum licebit. Tunc primum manupectus tundere, largam stipem spargere, errorum veniam rogare nimis serum est. Fatuæ virginis obseratas fores lacrymis nullis referant; purpuratus epulo aquæ guttulam petit, non impetrat. *Iudicia Domini vera, iustificata in semetipsa.* Ergo reddere rationem. At at Domine, delicta quis intelligit? Redde rationem, quia noluisse intelligere, ut bene ageres: *Redde rationem.*

Reddam, sed spero iudicem non ipsas rimaturum medullas, ut etiam volatile verbum, curiosiore oculum, licentiorum manum, cogitationem nemini novam censura rigida persequatur. Reddenda tibi ratio est, usque ad novissimum quadrantem. Neque advocatum aut causidicum circumspice: tu solus rationem reddes. Siracides præmonuit: *Non dicas, à Deo abscondar, & ex summo quis mei memorabitur?* In populo magno non agnoscat. Agnosceris, nec abscondi poteris; tu solus ante soli ratio iudicem reddenda.

Serum est ad iudiciu se dispone- re cum ul- timi instat dolores.

Exod. c. 19. v. 15. & seq.

Vita hu- mana tri- bus diebus comparata. Luc. cap. 13. vers. 33.

In morbo letali.

Sinai mons fumans fi- gura ago- nizantis.

Ecclesi. cap. 4. vers. 5. Et cap. 18. vers. 19.

Judicia Dei & ho- minis sunt diversa. 1. Reg. c. 16. vers. 7.

Luc. cap. 13. vers. 32. Marci c. 8. vers. 15. Math. c. 11. vers. 10. 1. Cor. c. 4. & cap. 9. vers. 26.

Psal. 74. vers. 3. Prov. c. 16. vers. 25.

Psal. 74. vers. 3. Prov. c. 16. vers. 25.

Luc. cap. 16. vers. 2.

1. Tim. c. 4. vers. 12.

1. Tim. c. 4. vers. 12.

1. Tim. c. 4. vers. 12.

Judicem stabis. Sunt quibus mors sit, consortio hominum carere, & solum esse. Nunc pauculis quidem diebus soli cum solo Deo agere possunt aut volunt animalia nimum sociabilia. Quidquid facias:

Cecum cogeris solus iure viam.

Gal. r. 6. Non ignoras quid orbis Ecclesiae dicat: *Unusquisque onus suum portabit. Igitur opus suum probet unusquisque.* Quod Salomon confirmans: *Si sapiens fueris, ait, tribimetipsum eris: Si autem illusor, solus portabis malum.* Anima tua corpore jam soluta, illis Prophetarum vocibus seipsum deplorabit: *Ego transfigurata & captiva, ego destituta & sola. Ambulate filii, ambulate; ego enim derelicta sum sola.*

Cogita, quæso, quam durum ac difficile tibi videatur, de unico tantum anno sacerdoti vite tue rationem reddere: quid erit rationem reddere Deo, de totius vite decursu? Verum non opus hic erit memoriam fatigare, aut animum huc illuc dividere, omnia vel minima quæque in aperto erunt, modò ea sint ut iudici probentur. Job quarens: *Quid enim faciam, inquit, cum surrexerit ad iudicium Deus? & cum quesierit, quid respondebo illi?*

Ut igitur explicare nōris quā multa & varia complectatur ratio quæ reddenda est, jam serio ac mature cogita, dum licet, has iudicem voces tibi reo ingeminare.

§. II.

Voces iudicis:
1. Redde rationem de omnibus cogitationibus. *† Sic Ulpianus; sed longe aliter Christus, qui abstrusissimas et subtilissimas cogitationes protrahitur est in iudicium. Res liquidissimi juris est: Qui viderit mulierem ad concupiscendum eam, jam mæchatus est eam in corde suo. Vale igitur Ulpiane, Salve Christe: tuis legibus vivendum est iis, qui cælum aspirant; tibi iudici reddenda ratio de latentissimis etiam cogitationibus.*

2. Redde rationem de verbis dictisque omnibus, atque adeo de omni etiam otioso verbulo. Iudex ipse clarissimum hoc decretum figens: *Dico autem vobis, inquit, quoniam omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicii.* Si verba otiosa, quanto magis turpia, obscena, obrectatoria, blasphemata, contumeliosa, maledica, perjury, quæcumque alia flagitiosa iudicium subibunt?

3. Redde rationem de actionibus factisque omnibus, & scito non solum vehementiores motus, sed ipsos etiam tuos passus singulos vigilantissime observatos. Job severitatem huius iudicii veritus: *Tu quidem, inquit, gressus meos dinumerasti, sed parce peccatis meis.* Idem e. 13. *Signasti quasi in sacculo delicta mea. Observasti omnes semitas meas, & vestigia pedum meorum considerasti.* Deus omnes & singulas hominum actiones observat, numerat, & velut in ephemerides & diaria sua transferibit, quæ homo à primis annis delinquit. Et hæc omnia velut sacculo clausa signantur, in iudicio protrahenda.

4. Redde rationem de exterioribus quinque sensibus, quis apud te Videndi, Odorandi, Audiendi, Gustandi, & Tangendi usus aut abusus fuerit? Num meo honori, tue carni, aut mundo & demoni hæc sentienti instrumenta adhibuisti?

5. Redde rationem de septem Misericordiae operibus, quo animo, quoties, & in quos ea exercueris. Non nesciebas accuratissimum super his futurum in iudicio examen. *Predixi apertissime: Quamdiu non feceris uni de minoribus his, nec mihi feceris. Addidi clausulam & epilogum iudicii: Et ibunt hi in supplicium æternum, iusti autem in vitam æternam.*

6. Redde rationem de septem capitalibus noxiis, Tom. I.

A quem te in iis gessisti? Inficiari non potes occultam tuam superbiam, quæ vestii, suppellectili, habitationi, rebus tuis omnibus sese miscuit. Cor tuum insatiabile, quod pulchris sermonibus operiebas, jam patet. Quot libidinis peccata magis erubuisti fateri ad salutem, quam facere ad interitum? Quantum vindictæ, quantum irarum & invidiæ in alios clam coxisti? hoc jam tibi uni exedundum est. Ubi nunc corpus tuum, quod ita blandè ac molliter tractasti? cui sæpe velut Deo serviisti?

7. Redde rationem de meis decem præceptis; Quoties, quo modo, quam graviter ea violasti? Dixisse me sciveras: *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* Et non servasti. Discipulum meum scripsisse noveras: *Hæc est charitas Dei, ut mandata eius custodiamus: & mandata eius gravia non sunt.* Et tamen ea non custodisti, quantumvis facilia factu.

8. Redde rationem de omnibus corporis, & animi, sed & fortunæ bonis. Corporis vires, animi dotes, ceteraque commissa tibi talenta quomodo collocasti? pecuniam quibus artibus acquisivisti? acquisivisti quibus studiis auxisti? autem in quos usus expendisti? Dic, quibus exercitationibus ac curis intellectum, memoriam, voluntatem adhibuisti.

9. Redde rationem de commissio tibi munere ac officio, quam sedulo illud & quam fideliter curasti? Oeconomus, Villicus fuisti, redde jam rationem villicationis tuæ. Patremfamilias, Pastorem, Episcopum, Principem, Regem te constitui, quam curam ovium, quam subditorum habuisti? Tot tibi gubernandos tradidi, quæ eos sollicitudine, quæ fide gubernasti?

10. Denique rationem redde temporis bene vel male collocati: tot vitæ horas, tot menses, tot annos quomodo exegisti? Hic, o Christiani, naufragiorum scopolus ingens & horrendus est; ad quem omnium nostrum navicula si non rægantur, certè allidentur damnum passuræ. Horreo & contremisco, cum tot horas male perditas, aut certè non utiliter expensas cogito. Hæc panem nemo innocens. In aliis plerisque omnibus licet causâ non laboremus, profectò tempus longè pretiosissimum nos reos constituet. Agendum hanc causam partem paululum excutiamus.

§. III.

Sunt anni unius diei trecenti sexaginta quinque, Quot dies sunt octo mille septingentæ sexaginta horæ per annum. Si quis redeuntibus Januariis Calædis interrogetur: Dic sodes, quoniam abiire octo millia horarum supra septingentas sexaginta, quis in iis labor susceptus, quis perceptus ab iis fructus? quot horas cibo, quæ somno, quot confabulationibus, quot otio, quot iustitiis, quot choreis, quot demum pravis actionibus contrivisti? Responde mihi: Num in Deum tam liberalis fuisti, ut è novenis panem millibus horarum, novem horulas elegeris, quibus in Christo tuo stiteris in sacro convivio, ad id toties invitatus? Dic, quæso, è tot millibus horarum, quot horas precibus, quot lectione piâ, quot sacrâ meditatione consumpsisti? Quod si vel anni unicus horas difficile est ad morales calculos revocare, quomodo de quadraginta, quinquaginta, sexaginta annorum horis rationem reddemus? Si unicus annus turbarissimam facit rationem, tot anni quàm difficilem reddent, quantum turbabunt?

Obijciant hæc illusores: Tam pensculatas Deus ac morosas rationes non exigit. Quis iste horarum calculus? Eâ ratione si quis sexaginta vixisset annis ubi de quingentis millibus horarum respondisset, insuper de viginti quinque millibus & sexcentis horis * respondendum foret. Quod si quis annos vite septuaginta numeraret, sexcenta horarum millia, & quod excurret, tredecim millia & ducentæ horæ † rationibus inferretur, 612000. rentur.

rentur. Deus non ita minutim numerat.

*Loets proxi-
mā signat.* Imò verò minutissima numerat. Jobum non audi-
vimus? Omnes semitas meas observasti, vestigia pedum meo-
rum considerasti, gressus meos dinumerasti. Numerat gres-
sus? ergo & horas. Vestigia pedum considerat? Ergo
& manus, & oculos, & linguam. Omnes semitas ob-
servat? Ergo etiam ad cauponam, ad choream, ad lu-
panar. Verbum otiosum, cogitationem abstrusam ju-
dicat? ergo etiam hora non relinqueretur injudicata, quā
multa cogitationum centuriæ transvolant.

Nos gravissimè nosmetipsos decipimus; cum enim
modò hanc, modò illam, modò aliam, modò etiam
plures horas sterili otiositate comburere rem nihili pu-
temus, eundem sensum Deo affingimus ignorantia mis-
erabili. Querit Hebræus Psalter: Propter quod irrita-

Psal. 9. v. 13. vit Empius Deum? Respondum est: Dixit enim in corde
suo, Non requirer. Deus ipse hanc nostram infaniam re-
fellens: Existimasti, ait, iniquè quòd ero tui similis: arguam

Psal. 49. te & statuam contra faciem tuam. Hec fecisti & tuacui. Vi-
de, inquit Augustinus, tempus misericordie. Quid est tacuit

*Tem. 8. in
Psa. 100.* Nunquid non corripuit? sed non judicavit. Quomodo enim ta-
cet, qui quotidie clamat in Scripturis, in Evangelio, in Prædi-
catoribus suis? Tacuit à supplicio, non tacuit à verbo. Et quia
tacuit Deus, id est, non vindicavit, quid sibi dixit in corde
suo peccator? Audi. Suspensus es, inquit, iniquitatem, quòd
ero tibi similis, id est, parum est, quia tu talis eras, & me
talem putabas. Arguam te, & statuam te ante faciem tuam.

459. Tu te ponis post te, ego te ponam ante te. Omnis enim qui
non vult videre peccata sua, post dorsum se ponit, & aliorum
peccata acutè attendit; non per diligentiam, sed per inviden-
tiam; non volens sanare, sed accusare; se autem obliviscitur.
Judicium igitur te ipsum sibi ostendit.

Verum quidem est, examen illud arcanum in cuius-
vis hominis morte non multis questionibus & respon-
sis, non argumentis & defensionibus egebit; omnia li-
quida & aperti juris, omnia in syngraphis & perferi-
pionibus iudicis accuratissimè signata sunt. Iudicis vi-
ces Isaias agens: Ecce, inquit, scriptum est coram me, non
tacebo, sed reddam & retribuam. Tunc anima omnes ac-
tiones, dicta, cogitationes suas unico cernit intuitu,
nec poterit eorum quidquam negare conscientia undi-
que convicta. Ita pronuntiabitur sententia, totumque
hoc iudicium brevissimo tempore perageretur.

Apoc. c. 2. Memor esto iraque unde excideris, & age penitentiam, &
v. 5. prima opera fac. Sin autem, venio tibi, & movebo candelabrum
tuum de loco suo, nisi penitentiam egeris. Recordare,
unde excideris & fastigio divinæ gratiæ, in tot fœda
flagitia, in barathrum gehennæ. Vt scias: Non iudi-
cabit te Christus secundum opinionem tuam, sed se-
cundum veritatem suam. Ab humanis divina iudicia
sunt diversissima.

CAPVT VI.

Quo loco, & quo tempore, arcanum, singulare
Iudicium sit futurum, seu, quando & ubi
reddenda sit ratio.

*Diogenis
merx qua:* **M**ercator mirabilis Diogenes Cynicus, Laërtio
teste, Athenas venit, & loco mercium exposuit
venalem sapientiam. Fuit ex urbis primatibus, qui voca-
to puero: I, puer, aiebat, & vide quantum sapientiæ
infitor ille stolidus pro tribus sestertiis vendat. Fecit
puer quod iussus. At Philosophus huic emptori pro
eâ pecuniâ, istud sapientiæ vendidit: In omnibus respi-
ce finem. Adeo placuit venale hoc dictum emptori, ut
illud ingentibus litteris infertibi januis ac propyleis ius-
serit.

Quod Siacides à Deo petere institit, hoc Deus à
Ecl. c. 3. quolibet nostrum exigit: Festina tempus & memento finis.
v. 10.

A Memorare novissima tua, & in æternum non peccabis. Tot
dedit Ecclesiasticus discipulo suo preceptiones, ut is 40.
non interitò queri potuisset, ac dicere: Quis infini-
tam hanc præceptionum congeriem memoriâ com-
prehendat? Ergo, inquit præceptor, ut lummam rem
complectar, documenta omnia conferam ad hoc com-
pendium: In omnibus operibus tuis memorare novis-
sima tua, seu brevius: Memento finis, & scito tot die-
bus, tot mensibus, tot annis neglecta non posse ra-
prim ac subito sarciri. Quod Chrysostomus dixit: Mul-
torum dierum negligentia non potest unâ horâ expleri.
Etenim quando Christus ad suum te Tribunal citave-
rit, lictorem mittet validissimum & oppidò robustum,
cui resistere non possis. Nam, ut scias, peremptoriè pro-
fus, ut Jurisconsulti loquuntur, citaberis. Quo autem
loco, quo tempore, quo die, quâ horâ, vel etiam quo
anno ad Iudicium citandus sis, nullâ scire potes saga-
citate, aut industria. Sed hoc ipsum jam explicatiustra-
demus.

§. II.

Tria possunt assignari tempora, quibus arcanum Iudici-
um videatur posse peragi. Primum est, post mortem.
hoc iudicium videatur posse peragi. Primum est, post mortem.
paullò ante mortem, cum animus etiamnum inheret
corpore. Atqui certum est, statâ lege, & tempore hoc
ordinario id fieri non posse. Nam dum animus inhabi-
tat corpus, promerita hominis & delicta ad ultimum
deducta non sunt. Dum halitus superest, penitentia
tempus est: nondum spes omnis abscissa est. Ergo ante
mortem iudicium non exercetur. De iis quæ lege fiunt
extraordinariâ, dicemus infra.

Alterum est tempus, quod brevi mortem consequi-
tur. Ad testimonium citari potest notissimum illud de mortem.
Doctore Parisiensi, qui Anno Christiano millesimo o-
ctogesimo secundo, in æde publicâ accusatum se, iudi-
catum, & damnatum coram tot testibus proclamavit.

C Nam cum ipso funeris die illud Jobi caneretur in tem-
plo: Er tu responde mihi. Mortuus è sandapila se attollens,
omnibus artonitis proclamavit: Iusto Dei iudicio accusa-
tus sum. Ergo in diem posterum exequiæ dilate sunt.

Iob. c. 13. Hic major accursus hominum, & expectatio grandior.
Omnia denuò ritu funebri peraguntur, verba solennia
cantantur, Er tu responde mihi. Hic iterum defunctus se
medium erigens è feretro, exclamavit: Iusto Dei iudicio
judicatus sum. Nondum liquebat quid æternus Iudex
hoc homine fieri decrevisset. Expectandus ergo & ter-
tius dies. Jamque multò maximus fuit civium affluxus,
non sine spe ac formidine spectaculi futuri. Ita insta-
rantur exequiæ, reperuntur illa: Er tu responde mihi. Hic
denuò cadaver è capulo surrectum voce horribili suc-
clamavit: Iusto Dei iudicio damnatus sum. Tot ea res te-
stes habuit quot auditores & spectatores. Hos dam-
nati hominis clamores Bruno altius in animum demit-
tens, cogitabat secum ipse, si sic vita hominum est, qui
sapit, mature sibi Iudicem delinit. Ita cum aliis sex fo-
cis secessit, aliam vivendi rationem ingressurus, illud
Domini apud animum suum memorans: Tunc qui in
Iudæa sunt fugiant in montes. Fugit ut ei soli se probaret
vividus, cui ut Iudici sistendus esset defunctus. His affi-
nia recensent Leontius Cyprius, & Cyrillus Alexan-
drinus Præsul.

Enimverò iudicium, de quo loquimur, differri
post mortem non solet, quod quis forsân ex iis quæ
narrata sunt, posse deduci credat. Nec alla differen-
di iudicii causa est. Nam Iudex non eget testibus, non
deliberatione, aut consultatione ullâ. Ego sum Iudex & Hier. c. 29.
testis dicit Dominus.

Tertium ergo superest tempus, quo singulare iudi-
cium exercetur, & est ipsum Mortis momentum. Siqui-
dem quamprimum anima corpus deserit, sententiam
Iudex pronuntiat, ita quidem ut anima statim sub il-
lud tem-